

Sygn. akt VII U 2293/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2015 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Kozłowska-Czabańska
Protokolant:	Wojciech Burczyński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 maja 2015 r. w W.

sprawy W. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o wysokość renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania W. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 24 maja 2006 r., znak: (...)/10

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. decyzją z dnia 24 maja 2006r., znak: (...)/10 przeliczył wysokość renty przysługującej W. J. z uwzględnieniem w podstawie wymiaru dodatkowego składnika wynagrodzenia. Organ rentowy w decyzji wskazał, że do ustalenia podstawy wymiaru renty przyjęto wynagrodzenie (dochód, przychód), które stanowiło podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych przypadających w okresie od stycznia 1971r. do grudnia 2004r.. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (WWPW) wyniósł w tym przypadku 61,48%. Organ rentowy podniósł, że do ustalenia wysokości renty uwzględniono 35 lat i 2 miesiące okresów składkowych oraz 2 lata okresów nieskładkowych, natomiast do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto wynagrodzenie: z 1971r. – w wysokości 21890 zł; z 1978r. – w wysokości 46131 zł; z 1979r. – w wysokości 44607 zł; z 1980r. – w wysokości 64038 zł; z 19891r. – w wysokości 72227 zł; z 1984r. – w wysokości 91200 zł; z 1985r. – w wysokości 120000 zł; z 1987r. – w wysokości 252000 zł; z 1988r. – w wysokości 324000 zł; z 1991r. – w wysokości 10949221 zł; z 1994r. – w wysokości 34467000 zł; z 1996r. – w wysokości 5583,52 zł; z 1997r. – w wysokości 7181,68 zł; z 1998r. – w wysokości 8540,62 zł; z 1999r. – w wysokości 10812,26 zł; z 2000r. – w wysokości 13270,81 zł; z 2001r. – w wysokości 14499,25 zł; z 2002r. – w wysokości 15181,07 zł; z 2003r. – w wysokości

15682,20 zł; z 2004r. – w wysokości 16265,14 zł. Wysokość świadczenia należnego W. J. określona została na kwotę 756,02 zł (vide: decyzja z dnia 24 maja 2006r. k.137 ar. t.III).

W dniu 7 czerwca 2006r. ubezpieczony W. J., za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., wniósł do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 24 maja 2006r., podnosząc w jego treści, że ZUS do wyliczenia wysokości renty nie uwzględnił jego zarobków z lat 1971-1977 tj. z okresu zatrudnienia w Zakładach (...). Odwołujący wskazał, że dokumenty finansowe firmy spłonęły w czasie pożaru i zachowały się jedynie angaże i przeszeregowania (vide: k.1 akt sprawy pod sygn. VII U 882/06 –obecnie pod sygn. akt VII U 644/08)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., w odpowiedzi na odwołanie z dnia 21 czerwca 2006r., wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że nie jest możliwe ustalenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne zgodnie z uwagami ubezpieczonego, albowiem ze złożonych przez niego akt nie wynika ile czasu odwołujący rzeczywiście przepracował w spornym okresie. Zdaniem ZUS zastosowanie do wyliczenia wynagrodzeń ubezpieczonego z lat 1971-1977 sposobu zaproponowanego w odwołaniu doprowadziłby do uzyskania hipotetycznych a nie faktycznych wysokości osiągniętych zarobków (vide: k.3 akt sprawy pod sygn. VII U 882/06 – obecnie pod sygn. akt VII U 644/08).

W związku z powyższym sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt VII U 882/06 i rozpoznana przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, który wyrokiem z dnia 4 lipca 2007r. oddalił odwołanie ubezpieczonego (vide: k.57 akt sprawy pod sygn. VII U 882/06 - obecnie pod sygn. akt VII U 644/08). W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy odnosząc się do kwestii związanej z zatrudnieniem i wysokością zarobków ubezpieczonego w okresie jego zatrudnienia w Zakładach (...) podniósł, między innymi, że: „...dopuścił dowód z zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 innych pracowników zatrudnionych, jak odwołujący się, na stanowisku maszynisty typograficznego (świadków L. i O.). Jednakże zaświadczenia te nie pozwalają na porównawcze choćby ustalenie wynagrodzenia za pracę odwołującego się za sporny okres, dotyczą one bowiem okresu gdy odwołujący się nie był już zatrudniony w Zakładach (...) (odpowiedni do 1984 i 1978). Nie można więc ustalić przy pomocy tych dowodów otrzymywanego wynagrodzenia za pracę odwołującego się W. J. w okresie całego zatrudnienia w Zakładach (...) zakończonego w sierpniu 1977r. Zeznania świadków nie pozwoliły przy tym na ustalenie wysokości ani ich zarobków w spornym okresie ani też odwołującego się.” Jednocześnie Sąd wskazał, że „... nie mógł również przyjąć za udowodnione, (wbrew argumentacji zawartej w odwołaniu) wysokości wynagrodzenia za pracę w latach 1972-1977 jedynie na tej podstawie, iż na stronie 83 legitymacji ubezpieczeniowej odwołującego się została wpisana kwota 5780 zł w roku 1977r. i to w miejscu przeznaczonym na zarobek razem brutto. Na podstawie porównania tej kwoty z miesięcznymi kwotami wskazanymi w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 H. B. Sąd Okręgowy mógł więc jedynie stwierdzić, iż taką właśnie kwotę kierownik działu rachuby płac i zasiłków J. K. wpisała jako miesięczne wynagrodzenie za pracę odwołującego się. Nie wskazała wszakże zarobku rocznego brutto za rok 1977, ani też miesięcznego i rocznego zarobku za poprzednie lata zatrudnienia od 15 marca 1972r.”. Nadto Sąd wskazał, że „... odwołujący się domagał się zastosowania przez organ rentowy mechanizmu ustalenia podstawy wymiaru świadczenia poprzez pomnożenie stawki godzinowej za poszczególne lata przez liczbę godzin przepracowanych w miesiącu. Podniósł też, że w latach 1972-1976 pracował nawet po 12 godzin na dobę. Sąd Okręgowy nie mógł jednak przyjąć takiego sposobu rozumowania z uwagi na fakt, iż po pierwsze brak znanej liczby faktycznie przepracowanych przez odwołującego się godzin, a po drugie – jak wskazano wyżej odwołujący się korzystał w spornym okresie aż z 30

zwolnień lekarskich. Nie pozwala to na przyjęcie, iż przepracował choćby minimalny, wymagany ówczesnymi przepisami prawa pracy czas pracy.” (vide: k.62 i 63 akt sprawy pod sygn. VII U 882/06 –obecnie pod sygn. akt VII U 644/08).

Na powyższy wyrok Sądu Okręgowego z dnia 4 lipca 2007r. ubezpieczony W. J. złożył w dniu 21 sierpnia 2007r. apelację, którą rozpoznał Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie Wydział III pod sygn. akt III AUa 1087/07 i wyrokiem z dnia 24 stycznia 2008r. uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga – Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie (vide: k.91 akt sprawy pod sygn. VII U 882/06 –obecnie pod sygn. akt VII U 644/08). W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny w Warszawie podniósł między innymi, że „Sąd Okręgowy nie podjął więc próby pozytywnego ustalenia podstawy wymiaru renty ubezpieczonego i nie odniósł się do bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego, które zmierza w kierunku rozszerzania postępowania dowodowego i dopuszcza możliwość ustalania w toku postępowania odwoławczego nie tylko faktycznej podstawy wymiaru składki (określonych składników wynagrodzeń pracownika), ale także dopuszcza możliwość wyliczenia określonego poziomu wynagrodzenia wyliczonego na podstawie dowodów pośrednich (vide wyroki z dnia 14 czerwca 2006r. sygn. akt I UK 115/06 OSNP 2007 Nr 17-18, poz.257 i z dnia sierpnia 2006r. sygn. akt I UK 27/06 OSNP 2007r. Nr 15-16, poz.235).”. Ponadto Sąd Apelacyjny w Warszawie wskazał, iż „... właściwe rozpoznanie przedmiotu sporu w niniejszej sprawie wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, skoro przeprowadzone wcześniej dowody zostały uznane za pozbawione mocy dowodowej, w zakresie w jakim nie dawały podstaw ustaleniu wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego. W toku ponownego postępowania konieczne będzie przeprowadzenie postępowania dowodowego w całości przez dopuszczenie dowodu z akt osobowych W. J., oryginału jego legitymacji ubezpieczeniowej oraz ewentualne dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego do spraw księgowości i rachunkowości, w celu ustalenia wysokości wynagrodzenia, które stosownie do obowiązujących w czasie jego wypłacania przepisów stanowiło podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne oraz zasiłków chorobowych.” (vide: k.99 i 100 akt sprawy pod sygn. VII U 882/06 – obecnie pod sygn. akt VII U 644/08).

W związku z powyższym sprawa po jej uchyleniu została przekazana do ponownego rozpoznania do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, gdzie została zarejestrowana pod sygn. akt VII U 644/08 (vide: k.102-104 akt sprawy pod sygn. VII U 644/08). Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego (vide: pkt.3 postanowienia z dnia 29 maja 2008r. k.130; postanowienie dowodowe z dnia 11 lipca 2008r. k.134; pkt.3 postanowienia z dnia 29 stycznia 2010r. k.281 akt sprawy pod sygn. VII U 644/08; dokumentacja z Zakładów (...) k.135 oraz k.285 akt sprawy pod sygn. VII U 644/08; dokumentacja złożona przez odwołującego oraz jego oświadczenie złożone na rozprawie w dniu 5 września 2008r. k.143-144, k.145-146, k.203, k.215 akt sprawy pod sygn. VII U 644/08; opinia biegłego z dnia 14 grudnia 2008r. k.154-193 oraz opinia uzupełniająca z dnia 22 marca 2009r. k.217-227 i z dnia 7 września 2009r. k.264-266, stanowisko organu rentowego z dnia 12 kwietnia 2010r. wraz z hipotetycznymi wyliczeniami wysokości WWPW k.290-294 akt sprawy pod sygn. VII U 644/08), w dniu 30 kwietnia 2010r. wydał wyrok, którym zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 24 maja 2006r. w ten sposób, że przyjął iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty W. J. powinien być wyliczony z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu w latach 1971-2004 i powinien wynieść 73,10% przy przyjęciu iż wysokość wynagrodzenia Odwołującego się za okres od 1 stycznia 1977r. do 31 sierpnia 1977r. wyniosło 5780 zł miesięcznie a w okresie od 1 kwietnia 1971r. do 12 maja 1971r. było równe wynagrodzeniu minimalnemu (vide: k.299 akt sprawy pod sygn. VII U 644/08). W uzasadnieniu wyroku z dnia 30 kwietnia 2010r. Sąd Okręgowy wskazał, że: „... mając na względzie zalecenia

Sądu Apelacyjnego podjął próbę pozytywnego ustalenia wysokości wynagrodzenia odwołującego się w oparciu o całokształt zgromadzonego materiału. Organ rentowy na zarządzenie Sądu dokonał hipotetycznego wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego, biorąc pod uwagę obliczenia biegłej sądowej dotyczące okresu zatrudnienia W. J. w okresie od 15.03.1972r. do 31.08.1977r. Zgodnie z tym wyliczeniem wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, to jest z lat 1971-2004 wynosi 73,10%. Ponieważ brak było danych o wysokości wynagrodzenia odwołującego się w roku 1971 organ rentowy przyjął minimalne wynagrodzenie do dokonania stosownych wyliczeń. Jednocześnie organ rentowy do celów tego wyliczenia przyjął, iż wynagrodzenie odwołującego się w okresie od 01.01.1977r. do 31.08.1971r. wyniosło 5.780 zł. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynikający z tego hipotetycznego wyliczenia jest wyższy niż dotychczasowy wynoszący 62,56%. Przy wyliczeniach dokonanych przez biegłą nie było możliwe określenie ile godzin w rzeczywistości powód przepracował w godzinach nocnych i jakiego rzędu premię rzeczywiście mu wypłacono. Dlatego też Sąd Okręgowy przyjął za właściwe wyliczenia biegłej, która nie wzięła pod uwagę faktu pracy na nocnej zmianie przez odwołującego się.” (vide: k.314-315 akt sprawy pod sygn. VII U 644/08).

W dniu 17 czerwca 2010r. ubezpieczony W. J. wniósł apelację od wyroku z dnia 30 kwietnia 2010r.. W jej treści odwołujący podważył ustalenia Sądu Okręgowego dotyczące wyliczeń jego zarobków za lata 1972-1976r. (vide: k.321 akt sprawy pod sygn. VII U 644/08).

W związku z powyższym sprawa została rozpoznana przez Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie III Wydział pod sygn. akt III AUa 950/10, który postanowieniem z dnia 5 stycznia 2011r. odrzucił apelację W. J.. W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Apelacyjny wskazał jednak, że „Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku, zmieniając zaskarżoną decyzję, zaliczył do podstawy wymiaru renty wysokość wynagrodzenia W. J. za okres od 1 stycznia 1977r. do 31 sierpnia 1977r., które wyniosło 5780 zł miesięcznie, a w okresie od 1 kwietnia 1971r. do 12 maja 1971r. w wysokości wynagrodzenia minimalnego. Nadto, kierując się obliczeniami biegłej sądowej, ustalił wysokość wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie i za lata: 1972r. przyjął wynagrodzenie w kwocie 20.929,93 zł, za 1973r. – 32.203,67 zł., za 1974r. – 35.972,18 zł., za 1975r. – 41.612,74 zł., za 1976r. – 44.191,61 zł. Obliczony w ten sposób tzw. wskaźnik wysokości podstawy wymiaru okazał się być wyższy od podanego w zaskarżonej decyzji i dlatego częściowo uwzględnił odwołanie dokonując zmiany decyzji. Nie orzekł jednak w sentencji wyroku, ani pozytywnie ani negatywnie, oddalając odwołanie w pozostałym zakresie, mimo takiego obowiązku, o dalej idącym żądaniu W. J. dotyczącym obliczenia, za te lata jeszcze wyższego wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w okresie zatrudnienia w (...).”. Dodatkowo Sąd Apelacyjny podniósł, że „Na marginesie warto jednak zauważyć, iż powyższe nie pozbawia W. J. prawa do żądania rozpoznania jego odwołania w zakresie zaliczenia do podstawy wymiaru renty, wskazanych przez niego wysokości podstaw wymiaru składki za lata 1972-1976 z tytułu zatrudnienia u pracodawcy (...). Należy bowiem podkreślić, iż żądanie to zostało przez niego skutecznie wniesione w odwołaniu z dnia 7 czerwca 2006r. i Sąd Okręgowy jest nadal zobowiązany do jego rozpoznania.” (vide: k.357-359 akt sprawy pod sygn. VII U 644/08).

W tym miejscu zaznaczenia wymaga, iż równoległe ze sprawą dotyczącą odwołania wnioskodawcy od decyzji z dnia 24 maja 2006r. zainicjowane zostało przez ubezpieczonego przed Sądem Okręgowym w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych postępowanie pod sygn. akt XIV U 1655/10 dotyczące odwołania W. J. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 30 czerwca 2010r., znak (...)/10 dotyczącej przeliczenia emerytury. Wyżej wymienioną decyzją z dnia 30 czerwca 2010r. organ rentowy przeliczył ubezpieczonemu wysokość

emerytury przyjmując przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (WWPW) wyniósł w tym przypadku 73,10%. Organ rentowy podniósł, że do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 35 lat i 7 miesięcy okresów składkowych oraz 2 lata okresów nieskładkowych, natomiast do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto wynagrodzenie: z 1971r. – w wysokości 2471 zł; z 1972r. – w wysokości 25530 zł; z 1973r. – w wysokości 32204 zł; z 1974r. – w wysokości 35972 zł; z 1975r. – w wysokości 41613 zł; z 1976r. – w wysokości 42053 zł; z 1977r. – w wysokości 44186 zł; z 1978r. – w wysokości 46131 zł; z 1979r. – w wysokości 44607 zł; z 1980r. – w wysokości 64038 zł; z 1981r. – w wysokości 72227 zł; z 1987r. – w wysokości 252000 zł; z 1993r. – w wysokości 26494200 zł; z 1997r. – w wysokości 7181,68 zł; z 1998r. – w wysokości 8540,62 zł; z 2000r. – w wysokości 13270,81 zł; z 2001r. – w wysokości 14499,25 zł; z 2002r. – w wysokości 15181,07 zł; z 2003r. – w wysokości 15682,20 zł; z 2004r. – w wysokości 16265,14 zł. Wysokość świadczenia należnego W. J. określona została na kwotę 1517,04 zł (vide: decyzja z dnia 30 czerwca 2010r. k.44 ar. t.IV).

Natomiast Sąd Okręgowy w Warszawie po rozpoznaniu odwołania od decyzji z dnia 30 czerwca 2010r. wydał w dniu 18 kwietnia 2012r. (sygn. akt XIV U 1655/10) wyrok, którym zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że określił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia na 74,68%. W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy w Warszawie wskazał, że „... organ emerytalny był, w świetle art.365 § 1 KPC związany treścią prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego dla Warszawy Pragi, z dnia 30.04.2010r., w sentencji którego określono wwpw oraz wysokość wynagrodzeń za 8 miesięcy 1977 i kwiecień oraz część maja 1971r. Sąd Okręgowy oceniając w niniejszej sprawie zasadność odwołania, badał wyłącznie, czy zaskarżona decyzja uwzględniała orzeczenie Sądu z dnia 30 kwietnia 2010r., bowiem wydając decyzję organ rentowy, co zostało na wstępie ustalone, wykonywał powyższy wyrok sądu. Związanie treścią prawomocnego orzeczenia wyraża nakaz przyjmowania przez wskazane w przepisie art.365 § 1 k.p.c. podmioty, że w objętej tym orzeczeniem sytuacji stan prawny przedstawiał się tak, jak to wynika z sentencji wyroku. Podmioty te są związane dyspozycją konkretnej i indywidualnej normy prawnej wywiedzionej przez sąd z przepisów prawnych zawierających normy generalne i abstrakcyjne w procesie subsumpcji określonego stanu faktycznego (tak SN w wyroku z dnia 2011-09-20 III SK 5/1 LEX nr 1101331). W ocenie Sądu brak spójności w sentencji wyroku Sądu Okręgowego dla Warszawy Pragi oznaczał w tym przypadku, iż związanie dotyczy zachowania wskazanych parametrów, jednakże możliwe są odstępstwa umożliwiające zachowanie spójności rozstrzygnięcia, pod warunkiem niepogarszania sytuacji prawnej ubezpieczonego. W niniejszej sprawie oznacza to, że organ emerytalny mógł przyjąć bardziej korzystny wwpw dla odwołującego, skoro wynikał on z matematycznego wyliczenia świadczenia. Z ustaleń Sądu wynika, że zachowanie dyspozycji zawartych w sentencji orzeczenia, wymaga przyjęcia wwpw na poziomie 74,68% a nie, jak to uczynił organ rentowy – 73,10%.” (vide: wyrok z dnia 18 kwietnia 2012r. oraz uzasadnienie wyroku k.100 oraz k.113 akt pod sygn. XIV U 1655/10 – wyrok prawomocny z dniem 21 czerwca 2012r.).

Następnie odwołujący się W. J. w dniu 25 lipca 2012r. opierając się na stanowisku Sądu Apelacyjnego w Warszawie wyrażonym w postanowieniu z dnia 5 stycznia 2011r. (sygn. akt III AUa 950/10) oraz na wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 18 kwietnia 2012r. (sygn. akt XIV U 1655/10) zwrócił się do tutejszego Sądu Okręgowego o orzeczenie o dalej idącym żądaniu ubezpieczonego dotyczącym obliczenia wyższego wynagrodzenia (za lata 1972-1976) stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w okresie jego zatrudnienia w (...). Ubezpieczony zaznaczył też, że określenie przez Sąd Okręgowy w Warszawie w wyroku z dnia 18 kwietnia 2012r. wwpw w wysokości 74,68% ma bezpośredni wpływ na rozpoznanie sprawy (vide: k.2 i 3 akt sprawy pod sygn. VII U 1382/12 – następnie akt pod sygn. VII U 2293/14).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. ustosunkowując się do stanowiska W. J. złożył w dniu 23 października 2012r. pismo procesowe, w którym między innymi zauważył, że organ rentowy wykonując zobowiązanie Sadu Okręgowego z dnia 15 marca 2010r. dokonał hipotetycznego wyliczenia wysokości świadczenia przy zastosowaniu kwot obliczonych przez biegłą sądową w opinii z dnia 14 grudnia 2008r.. Z wyliczeń tych wynika, iż w czasie zatrudnienia w Zakładach (...);, wynagrodzenie zasadnicze odwoływającego, które stanowiło podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne wraz z zasiłkami chorobowymi w 1977r., wyniosło 28822,48 zł. Razem z wynagrodzeniem osiągniętym również w 1977r. w Wojskowym Instytucie Techniki Pancerniej i Samochodowej w wysokości 15363m32 zł wyniosło łącznie 44185,80 zł. Organ rentowy podniósł również, że nie jest możliwe ustalenie wskaźnika (WWPW) wynoszącego 73,10% przy przyjęciu, zgodnie z sentencją wyroku, kwoty 5780 zł. jako wynagrodzenia odwoływającego za okres 1 stycznia 1977r. – 31 sierpnia 1977r. Zdaniem ZUS przyjęcie powyższej kwoty spowoduje bowiem wzrost wynagrodzenia za 1977r. (do kwoty 61603,32 zł.), a tym samym wzrost wskaźnika wysokości podstawy wymiaru. Organ rentowy wyjaśnił również, że wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2012r., sygn. akt XIV U 1655/10 Sad Okręgowy w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że określił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia na 74,68%. Wykonując powyższy wyrok organ rentowy decyzją z dnia 22 maja 2012r. przeliczył świadczenie odwoływającego ustalając podstawę wymiaru emerytury z 20 lat kalendarzowych i przyjmując wppw 74,68% (vide: k.11-13 akt sprawy pod sygn. VII U 1382/12 – następnie akt pod sygn. VII U 2293/14).

Pismo procesowe ubezpieczonego z dnia 25 lipca 2012r. zainicjowało postępowanie pod sygn. akt VII U 1382/12, w toku którego Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych przeprowadził postępowanie dowodowe (vide: postanowienie z dnia 11 grudnia 2012r. k.37, pismo z dnia 18 stycznia 2013r. k.48-49, przesłuchanie odwoływającego na rozprawie w dniu 5 marca 2013r. k.67 akt pod sygn. VII U 1382/12 – następnie akt pod sygn. VII U 2293/14), a następnie w dniu 5 marca 2013r. wydał wyrok, którym oddalił odwołanie W. J. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 24 maja 2006r., znak: (...) w zakresie nierozstrzygniętym wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30 kwietnia 2010r., sygn. akt VII U 644/08. W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy podniósł, że „...odwoływający nie sprostął obowiązkowi określonemu w art.6 k.c. oraz 232 k.p.c. Wskazane bowiem przez odwoływającego się dowody osobowe i dowody dokumentów nie pozwoliły na zmianę zaskarżonej decyzji zgodnie z wnioskiem odwoływającego się. W szczególności w toku niemniejszego postępowania, odwoływający się nie przedstawił żadnych nowych dowodów na potwierdzenie swoich twierdzeń. Nie powiodło się także uzyskanie dokumentów z instytucji, które przechowują dokumenty dotyczące byłych pracodawców odwoływającego się. Brak dokumentacji płacowej, która pozwoliłaby na ustalenie nowych faktów, które do tej pory nie były przedmiotem rozpoznania sądów, uniemożliwia dokonanie zmiany zaskarżonej decyzji.” (vide: k.68 oraz k.81 i 82 akt pod sygn. VII U 1382/12 – następnie akt pod sygn. VII U 2293/14).

Ubezpieczony W. J., działając za pośrednictwem profesjonalnego pełnomocnika, w dniu 24 kwietnia 2013r. wniósł apelację od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 5 marca 2013r. (sygn. akt VII U 1382/12) zaskarżając go w całości. Strona apelująca powyższemu wyrokowi zarzuciła sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności pominięcie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy a mianowicie ustaleń, co do wysokości wynagrodzenia osiągniętego w latach 1972-1976. W uzasadnieniu apelacji odwoływający między innymi podnosił, że Sąd Okręgowy nie zrealizował wytycznych Sądu Apelacyjnego, pomimo iż W. J. wyspecyfikował w odwołaniu z dnia 6 czerwca 2006r. wysokość wynagrodzeń osiągniętych przez siebie od 1972r. do 1976r. w oparciu o stawkę

godzinową odpowiadającą grupie zaszeregowania wnioskodawcy tj.: od dnia 15 marca 1972r. do dnia 31 stycznia 1973r. z zaszeregowaniem w grupie VII ze stawką godzinową 13,35 zł; od dnia 1 lutego 1973r. do dnia 30 września 1973r. z zaszeregowaniem w grupie VIII ze stawką godzinową 15,55 zł; od dnia 1 października 1973r. do dnia 31 grudnia 1974r. z zaszeregowaniem w grupie VIII ze stawką godzinową 18,05 zł; od dnia 1 stycznia 1975r. do dnia 30 listopada 1976r. z zaszeregowaniem w grupie IX ze stawką godzinową 20,70 zł; od dnia 1 grudnia 1976r. do dnia 31 sierpnia 1977r. z zaszeregowaniem w grupie IX ze stawką godzinową 21,85 zł. (vide: k.85-87 akt pod sygn. VII U 1382/12 – następnie akt pod sygn. VII U 2293/14).

Następnie sprawa została przekazana do Sądu Apelacyjnego w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, który rozpoznał zasadność apelacji i wyrokiem z dnia 7 października 2014r. (sygn. akt III AUa 1596/13) uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego z dnia 5 marca 2013r. i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny podniósł między innymi, że „Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie przy rozpoznawaniu odwołania ubezpieczonego, w zakresie w jakim nie zostało ono rozstrzygnięte w wyroku z dnia 30 kwietnia 2010r. (sygn. akt VII U 644/08), był związany, wobec treści art.386 § 6 k.p.c., wskazaniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie znajdującymi się w uzasadnieniu wyroku z dnia 24 stycznia 2008r. (sygn. akt III AUa 1087/07) – co do dalszego postępowania przy ponownym rozpoznaniu sprawy. Tymczasem Sąd I instancji całkowicie pominał wskazania Sądu Apelacyjnego jak i nie dokonał oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w tym dokumentów z akt osobowych skarżącego oraz regulaminów premiowania z Zakładów (...) w W., które zostały zwrócone do zakładu pracy przy piśmie z dnia 24 maja 2011r. (k.371 as.) i nie dołączone ponownie przy rozpoznawaniu odwołania w zakresie w jakim sprawa nie została poprzednio rozstrzygnięta. Dlatego sprawa wymaga ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji z uwzględnieniem dowodów już zgromadzonych w sprawie jak i tych, które zostały zwrócone ich dysponentowi oraz tych, których konieczność przeprowadzenia wyniknie przy rozpoznawaniu odwołania. Przy czym Sąd Apelacyjny zauważa, że w spornym okresie uspołecznione zakłady pracy składały do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych deklaracje bezimiennie co oznacza, że zarówno organ rentowy jak i zakład pracy nie mogą potwierdzić podstawy wymiaru składek (wynagrodzenia, od którego składki były opłacane). Nadto, co wynika z akt sprawy w trakcie pożaru w Zakładach (...) dokumentacja finansowa uległa zniszczeniu.” (vide: k.105 oraz k.124-125 akt pod sygn. VII U 1382/12 – następnie akt pod sygn. VII U 2293/14).

W związku z powyższym sprawa została ponownie przekazana do rozpoznania do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, gdzie została zarejestrowana pod aktualną sygn. VII U 2293/14 (k.132 as.). Jednocześnie Sąd Okręgowy wykonując wytyczne Sądu Apelacyjnego w Warszawie dołączył do niniejszej sprawy akta postępowania toczącego się pod sygn. akt VII U 644/08 (w tym akta pod sygn. VII U 882/06 oraz akta pod sygn. III AUa 1087/07) oraz akta sprawy pod sygn. XIV U 1655/10, jak też wystąpił do Zakładów (...) o nadesłanie akt osobowych dotyczących W. J. oraz regulaminów premiowania obowiązujących w okresie 1972-1977 (vide: zarządzenie z dnia 12 grudnia 2014r. k.136 as.), jak też w toku sprawy dopuścił dowód z przesłuchania odwołującego w charakterze strony (vide: protokół rozprawy z dnia 14 maja 2015r. k.162-164 as.).

Zaznaczenia wymaga, że w odpowiedzi na zobowiązanie Sądu Zakłady (...) S.A. w likwidacji nadesłała dokumentację dotyczącą odwołującego (w tym: świadectwo pracy z dnia 31 sierpnia 1977r. k.140 as.; kartę obiegową zmiany w stosunku pracy z dnia 22 sierpnia 1977r. k.141 as.; informację dotyczącą świadectwa ukończenia zasadniczej szkoły zawodowej z dnia 15 grudnia 1968r. k.142 as.; informację dotyczącą świadectwa o uzyskaniu tytułu wykwalifikowanego maszynisty typograficznego arkuszowego z dnia 28 października 1970r. k.143 as; wniosek o

przyjęcie do pracy z dnia 13 marca 1972r. k.144 as.; kwestionariusz osobowy z dnia 12 marca 1972r. k.145 as.; informację o przyznaniu dodatku stażowego z dnia 29 grudnia 1976r. k.146 as.; przeszeregowania z dnia 10 stycznia 1975r. oraz z dnia 30 listopada 1976r. k.147 as.; przeszeregowanie z dnia 10 października 1973r. k.148 as.; wniosek o przeszeregowanie z dnia 10 stycznia 1975r. k.149 as; informacja o przyjęciu do pracy z dnia 25 marca 1972r. wraz z informacją o zaszerogowaniu k.150 as; przeszeregowania z dnia 25 stycznia 1973r. oraz z dnia 26 lutego 1973r. k.151 as.; świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 25 września 2006r. k.152 as.) oraz poinformowała, iż spółka nie posiada regulaminów premiowania obowiązujących w latach 1972-1977 (vide: k.139 as.).

W toku postępowania toczącego się pod sygn. akt VII U 2293/14 ubezpieczony W. J. konsekwentnie domagał się zmiany decyzji organu rentowego z dnia 24 maja 2006r. poprzez doliczenia do jego zarobków uzyskiwanych w okresie zatrudnienia w Zakładach (...) od 1972-1976r. stałych premii regulaminowych w wysokości 20% wynagrodzenia zasadniczego oraz dodatków za pracę na nocnej zmianie w wysokości 30% wynagrodzenia zasadniczego (vide: k.67 as. oraz 161-163 as.)

Natomiast Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w trakcie postępowania wnosił o oddalenie odwołania (k.164 as.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. J. (urodzony w dniu (...)) w dniu 8 listopada 2005r. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy (k.1 ar. t.III.). Do wniosku ubezpieczony dołączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych (k.2 ar. t.III) wraz z zaświadczeniem (k.3 ar.t.III), świadectwami pracy (k.4-12 ar.t.III), legitymacją ubezpieczeniową (k.13 ar.t.III), świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach (k.14 ar.t.III), oświadczeniem z dnia 8 listopada 2005r. (k.15 ar.t.III). Organ rentowy po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego wydał w dniu 3 marca 2006r. decyzję znak: (...)/10, którą przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Do ustalenia wysokości świadczenia organ rentowy przyjął wynagrodzenie (dochód, przychów), które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych tj. z 1995r. – w wysokości 1663,12 zł; z 1996r. - w wysokości 5583,52 zł; z 1997r. – w wysokości 7181,68 zł; z 1999r. – w wysokości 10812,26 zł; z 2000r. – w wysokości 13270,81 zł; z 2001r. – w wysokości 14499,25 zł; z 2002r. – w wysokości 15181,07 zł; z 2003r.- w wysokości 15682,20 zł; z 2004r. – w wysokości 16265,14 zł. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (WWPW) został określony na 53,35% (k.30 i 31 ar.t.III).

W dniu 24 marca 2006r. organ rentowy wydał decyzję znak: (...)/10, którą przeliczył wysokość renty przysługującej W. J. z uwzględnieniem w podstawie wymiaru dodatkowego składnika wynagrodzenia. Organ rentowy w decyzji wskazał, że do ustalenia podstawy wymiaru renty przyjęto wynagrodzenie (dochód, przychód), które stanowiło podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych przypadających w okresie od stycznia 1971r. do grudnia 2004r.. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (WWPW) wyniósł w tym przypadku 61,48%. Organ rentowy podniósł, że do ustalenia wysokości renty uwzględniono 35 lat i 2 miesiące okresów składkowych oraz 2 lata okresów nieskładkowych, natomiast do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto wynagrodzenie: z 1971r. – w wysokości 21890 zł; z 1978r. – w wysokości 46131 zł; z 1979r. – w wysokości 44607 zł; z 1980r. – w wysokości 64038 zł; z 19891r. – w wysokości 72227 zł; z 1984r. – w wysokości 91200 zł; z 1985r. – w wysokości 120000 zł; z 1987r. – w wysokości 252000 zł; z 1988r. – w wysokości 324000 zł; z 1991r. – w wysokości 10949221 zł; z 1994r. – w wysokości 34467000 zł; z 1996r. – w wysokości 5583,52 zł; z 1997r. – w wysokości 7181,68 zł; z 1998r. – w wysokości 8540,62 zł; z 1999r. – w wysokości 10812,26 zł; z 2000r. – w wysokości 13270,81 zł; z 2001r. – w wysokości 14499,25 zł; z 2002r. – w wysokości 15181,07 zł; z 2003r. – w wysokości 15682,20 zł; z 2004r. – w wysokości 16265,14 zł. Wysokość świadczenia należnego W. J. określona została na kwotę 756,02 zł (vide: decyzja z dnia 24 maja 2006r. k.137 ar. t.III).

Od powyższej decyzji ubezpieczony odwołał się co następnie implikowało postępowanie przed Sądem Okręgowym Warszawa-Praga w Warszawie oraz przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie pod sygn. akt VII U 882/06; sygn. akt

III AUa 1087/07 oraz pod sygn. akt VII U 644/08. W dniu 30 kwietnia 2010r. w sprawie pod sygn. akt VII U 644/08 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie wydał wyrok, którym zmienił zaskarżoną decyzję i przyjął, iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty W. J. powinien być wyliczony z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu w latach 1971-2004 i powinien wynieść 73,10%, przy przyjęciu iż wysokość wynagrodzenia odwołującego się za okres od 1 stycznia 1977r. do 31 sierpnia 1977r. wynosiło 5780 zł miesięcznie a w okresie od 1 kwietnia 1971r. do 12 maja 1971r. było równe wynagrodzeniu minimalnemu. Wyrok ten z dniem 5 stycznia 2011r. stał się prawomocny (vide: k.299 akt sprawy pod sygn. VII U 644/08).

Jednocześnie w Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu postanowienia z dnia 5 stycznia 2011r. wskazał, że w wyroku z dnia 30 kwietnia 2010r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie nie orzekł pozytywnie ani negatywnie o dalej idącym żądaniu W. J. dotyczącym obliczenia, za lata 1972-1977 wyższego wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w okresie zatrudnienia w Zakładach (...) (vide: k.349-359 akt sprawy pod sygn. VII U 644/08). W związku z tym ubezpieczony w dniu 25 lipca 2012r. wystąpił do Sądu o orzeczenie o dalej idącym żądaniu W. J. (k.2-3 as.). Wystąpienie odwołującego skutkowało rozpoznaniem sprawy przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (pod sygn. akt VII U 1382/12), który wyrokiem z dnia 5 marca 2013r. oddalił odwołanie w zakresie nierozstrzygniętym wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2010r. (sygn. akt VII U 644/08) (vide: k.68 as.).

Od powyższego wyroku ubezpieczony złożył apelację, co skutkowało rozpoznaniem sprawy przez Sąd Apelacyjny w Warszawie (pod sygn. akt III AUa 1596/13), który wyrokiem z dnia 7 października 2014r. uchylił wyrok Sądu Okręgowego z dnia 5 marca 2013r. oraz związał tutejszy Sąd wytycznymi w zakresie rozpoznania sprawy (vide: k.105 oraz k.112-125 as.).

Ustalono również, że W. J. na podstawie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 30 czerwca 2009r., znak: (...)/10 uzyskał prawo do emerytury od dnia 1 marca 2009r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (WWPW) wyniósł w tym przypadku 62,8%. Organ rentowy podniósł, że do ustalenia wysokości renty uwzględniono 35 lat i 7 miesiące okresów składkowych oraz 2 lata okresów nieskładkowych, natomiast do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto wynagrodzenie: z 1971r. – w wysokości 21890 zł; z 1978r. – w wysokości 46131 zł; z 1979r. – w wysokości 44607 zł; z 1980r. – w wysokości 64038 zł; z 1981r. – w wysokości 72227 zł; z 1987r. – w wysokości 252000 zł; z 1988r. – w wysokości 324000 zł; z 1991r. – w wysokości 10949221 zł; z 1993r. – w wysokości 26194200 zł; z 1994r. – w wysokości 34467000 zł; z 1995r. – w wysokości 4395,36 zł; z 1996r. – w wysokości 5583,52 zł; z 1997r. – w wysokości 7181,68 zł; z 1998r. – w wysokości 8540,62 zł; z 1999r. – w wysokości 10812,26 zł; z 2000r. – w wysokości 13270,81 zł; z 2001r. – w wysokości 14499,25 zł; z 2002r. – w wysokości 15181,07 zł; z 2003r. – w wysokości 15682,20 zł; z 2004r. – w wysokości 16265,14 zł. Wysokość świadczenia należnego W. J. określona została na kwotę 1381,37 zł (vide: decyzja z dnia 30 czerwca 2009r. k.10 i 20 ar.t.IV).

W zakresie tego świadczenia organ rentowy, w związku z wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 30 kwietnia 2010r. (sygn. akt VII U 644/08), którym podwyższono WWPW do 73,10% - w dniu 30 czerwca 2010r. wydał decyzję znak: (...)/10 o przeliczeniu emerytury i ustalił nowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na 73,10% co przełożyło się na podwyższenie świadczenia do kwoty 1517 zł (vide: decyzja z dnia 30 czerwca 2010r. k.44 ar.t.IV). Od tej decyzji organu rentowego ubezpieczony odwołał się, co skutkowało rozpoznaniem sprawy przez Sąd Okręgowy w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych, który wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2012r. zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 30 czerwca 2010r. i określił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia na 74,68%. Z uzasadnienia wyroku wynika natomiast, że zmiana polegała na przyjęciu do wyliczenia WWPW wynagrodzenia w wysokości 5780 zł w każdym miesiącu przypadającym w okresie od 1 stycznia 1977r. do 31 sierpnia 1977r.. Przedmiotowy wyrok stał się prawomocny z dniem 21 czerwca 2012r. (vide: k.108-114 akt sprawy pod sygn. XIV U 1655/10).

W związku z tym Sąd Okręgowy uwzględniając zarówno wytyczne Sądu Apelacyjnego w Warszawie zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 7 października 2014r. (sygn. akt III AUa1596/13), treść prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 kwietnia 2012r., treść prawomocnego

wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30 kwietnia 2010r. (sygn. akt VII U 644/08), stanowisko Sądu Apelacyjnego w Warszawie zawarte w postanowieniu z dnia 5 stycznia 2011r. (sygn. akt III AUa 950/10) oraz zakres wniosku W. J., jaki został zgłoszony przez niego w piśmie procesowym z dnia 19 lipca 2012r. (k.2 as.) - ustalono, że:

W. J. od dnia 15 marca 1972r. do dnia 31 sierpnia 1977r. był zatrudniony w Zakładach (...) z siedzibą w W. (obecnie Zakłady (...) S.A. w likwidacji), na stanowisku maszynisty typo-arkuszowego. W powyższym okresie ubezpieczony uzyskiwał wynagrodzenie wynikające z grup zaszeregowania tj.: 1) do 15 marca 1972r. ustalono uposażenie według grupy VII – w wysokości 13,35 zł na godzinę oraz przysługiwała mu premia regulaminowa; 2) do 1 lutego 1973r. ustalono uposażenie według grupy VIII – w wysokości 15,55 zł na godzinę oraz przysługiwała mu premia regulaminowa; 3) do 1 października 1973r. ustalono uposażenie według kategorii IX – w wysokości 18,05 zł na godzinę oraz premia regulaminowa; 4) do 1 stycznia 1975r. ustalono uposażenie według kategorii IX – w wysokości 20,70 zł na godzinę oraz przysługiwała mu premia regulaminowa; 5) do 1 grudnia 1976r. ustalono uposażenie według kategorii IX – w wysokości 21,85 zł na godzinę oraz przysługiwała mu premia regulaminowa. Ponadto od dnia 15 marca 1977r. ubezpieczonemu przyznany został dodatek za stażowy w wysokości 5% wynagrodzenia zasadniczego.

(vide: przeszerogowanie z dnia 25 marca 1972r., przeszerogowanie z dnia 26 lutego 1973r., przeszerogowanie z dnia 10 października 1973r., przeszerogowanie z dnia 18 stycznia 1975r., przeszerogowanie z dnia 30 listopada 1976r., informacja o przyznaniu dodatku stażowego z dnia 29 grudnia 1976r. k.65-75 ar.t.III).

Ubezpieczony w zakresie wynagrodzenia zasadniczego udokumentował zarobki roczne (bez uwzględnienie premii i dodatków za pracę w godzinach nocnych): w 1971r. – w wysokości 21890 zł; w 1972r. – w wysokości 25530 zł; w 1973r. – w wysokości 32204 zł; w 1974r. – w wysokości 35972 zł; w 1975r. – w wysokości 41613 zł; w 1976r. – w wysokości 42053 zł (vide: k.292-294 akt sprawy pod sygn. VII U 644/08). Przy tym na podstawie prawomocnym wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2010r. (sygn. akt VII U 644/08) ustalono, że wynagrodzenie ubezpieczonego w okresie od 1 stycznia 1977r. do 31 sierpnia 1977r. wynosiło 5780 zł miesięcznie (k.299 akt sprawy pod sygn. VII U 644/08).

Jednocześnie w okresie trwania stosunku pracy ubezpieczonego obowiązywał od 1 lipca 1968r. Układ Zbiorowy Pracy Dla Przemysłu (...), który w rozdziale V „Czas Pracy” art.24 pkt 2 przewidywał, iż „Normalny czas pracy w wyszczególnionych w załączniku nr 4 do Układu, wydziałach produkcyjnych i stanowiskach pracy, jest skrócony i wynosi 7 godzin dziennie, w soboty 5 godzin – razem 40 godzin tygodniowo”. Dodatkowo z art.33 pkt 5 Układu wynikało, że „Czas pracy w Wielką Sobotę, w Wigilie Bożego Narodzenia i w Wigilie Nowego Roku w przemysłowych przedsiębiorstwach (zakładach) produkcji graficznej (art.4 ust.1 lit. C) oraz w odlewniach czcionek – trwa 4 godziny, za które przysługuje pracownikowi wynagrodzenie w wysokości jak za pełny dzień roboczy.”. Wprowadzenie Nowego Układu Zbiorowego Pracy dla Przemysłu (...) ze skutkiem od stycznia 1975r. nie miało wpływu na wcześniej obowiązujące przepisy.

Pracownikom zatrudnionym w Zakładach (...) poza wynagrodzeniem zasadniczym przysługiwała premia stała w wysokości 20% wynagrodzenia oraz dodatek za pracę na nocnej zmianie w wysokości 30% wynagrodzenia zasadniczego.

Odwołujący przebywał na zwolnieniach lekarskich w okresach: w 1972r.: 13-14 kwietnia (2 dni), 14-30 czerwca (17 dni), 30 sierpnia – 2 września (4 dni); 16-17 grudnia (2 dni); w 1973r.: 26-27 marca (2 dni), 11-14 września (4 dni), 14-18 grudnia (5 dni); w 1974r.: 23-25 kwietnia (3 dni), 7-9 maja (3 dni), 9-11 lipca (3 dni), 4-7 października (4 dni); w 1975r.: 11-12 kwietnia (2 dni), 4-7 czerwca (4 dni), 7-13 lipca (7 dni), 3-6 listopada (4 dni); w 1976r.: 20-23 kwietnia (4 dni), 21-23 czerwca (3 dni), 5-7 sierpnia (3 dni), 22-23 października (2 dni), 14-16 grudnia (3 dni) - (bezsporne).

Ustalono również, że podczas pożaru jaki miał miejsce w Zakładach (...) w sierpniu 1986r. uległy zniszczeniu dokumenty znajdujące się w archiwum zakładowym, w tym dokumenty płacowe sprzed 1984r. Ponadto aktualnie Zakłady nie posiadają regulaminów premiowania obowiązujących w latach 1972-1977.

Natomiast w posiadaniu Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. znajdują się akta firmy Zakłady (...), do których dołączone są deklaracje bezimiennie za okres od 1 stycznia 1985r. do 31 grudnia 1998r. (w deklaracjach tych pracodawca wykazywał zbiorczo liczbę zatrudnionych pracowników bez podania imiennego wykazu osób ubezpieczonych i informacji o składnikach wynagrodzeń tych osób), jednak organ rentowy podobnie jak płatnik nie dysponuje deklaracjami rozliczeniowymi w/w zakładu za lata 1959-1984 – w tym nie dysponuje dokumentacją osobową ani listami pracowników.

(vide: akta sprawy pod sygn. VII U 644/08 – k.13 zeznania świadka B. O. oraz zeznania świadka W. L.; k.17-18 zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu B. O. /materiał dowodowy porównawczy/; k.20 zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu W. L. /materiał dowodowy porównawczy/; k.21 świadectwo pracy W. L. /materiał dowodowy porównawczy/; k.114-115 zeznania świadka B. O.; k.123-126 przeszeregowanie B. O. z dnia 8 października 1971r., z dnia 21 czerwca 1974r., z dnia 10 października 1973r., z dnia 1 lipca 1974r., z dnia 23 marca 1976r., z dnia 30 listopada 1976r. /materiał dowodowy porównawczy/; k.143, k.203, k.215 zaszeregowanie z dnia 1 kwietnia 1971r.; k.154-193 opinia biegłego sądowego z zakresu ekonomii, finansów rachunkowości i księgowości B. W. z dnia 14 grudnia 2008r., opinia uzupełniająca z dnia 22 marca 2009r. k.217-227, opinia uzupełniająca z dnia 7 września 2009r. k.264-266; akta sprawy pod sygn. XIV U 1655/10 – k.47-50 opinia biegłego sądowego z zakresu rachunkowości i finansów (...) z dnia 17 sierpnia 2011r.; k.108-114 wyrok z dnia 18 kwietnia 2012r. wraz z uzasadnieniem; akta sprawy pod sygn. VII U 2293/14 – k.44 pismo procesowe organu rentowego z dnia 14 stycznia 2013r.; k.48 i 49 pismo z Zakładów (...) z dnia 16 stycznia 2013r. oraz zaświadczenie przechowawcy z dnia 7 stycznia 2013r.; k.67 oraz k.161-163 zeznania odwołującego się w charakterze strony; świadectwo pracy z dnia 31 sierpnia 1977r. k.140; karta obiegowa zmiany w stosunku pracy z dnia 22 sierpnia 1977r. k.141 ; informację dotyczącą świadectwa ukończenia zasadniczej szkoły zawodowej z dnia 15 grudnia 1968r. k.142; informację dotyczącą świadectwa o uzyskaniu tytułu wykwalifikowanego maszynisty typograficznego arkusowego z dnia 28 października 1970r. k.143; wniosek o przyjęcie do pracy z dnia 13 marca 1972r. k.144; kwestionariusz osobowy z dnia 12 marca 1972r. k.145; informację o przyznaniu dodatku stażowego z dnia 29 grudnia 1976r. k.146; przeszeregowania z dnia 10 stycznia 1975r. oraz z dnia 30 listopada 1976r. k.147; przeszeregowanie z dnia 10 października 1973r. k.148; wniosek o przeszeregowanie z dnia 10 stycznia 1975r. k.149; informacja o przyjęciu do pracy z dnia 25 marca 1972r. wraz z informacją o zaszeregowaniu k.150 as; przeszeregowania z dnia 25 stycznia 1973r. oraz z dnia 26 lutego 1973r. k.151; świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 25 września 2006r. k.152.; pismo z Zakładów (...) z dnia 16 stycznia 2015r. k.139).

Stan faktyczny sprawy Sąd Okręgowy ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy oraz na podstawie pozostających w bezpośrednim związku dołączonych do niniejszej sprawy akt pod sygn. VII U 644/08 (wcześniej pod sygn. akt VII U 882/06) oraz pod sygn. XIV U 1655/10, jak też na podstawie dołączonych do sprawy akt rentowo-emerytalnych. W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentów zeznań świadków, zeznań ubezpieczonego w charakterze strony, opinii biegłych sądowych z zakresu księgowości i rachunkowości (w tym opinii z akt sprawy pod sygn. XIV U1655/10) pozwolił na pełne i szczegółowe ustalenie wszystkich spornych aspektów sprawy. Zdaniem Sądu materiał dowodowy co do zasady nie był kwestionowany przez strony postępowania, co potwierdza jego bezsporny charakter. Wprawdzie odwołujący zgłaszał uwagi co do opinii biegłej sądowej z zakresu księgowości i rachunkowości to jednak w przeważającym zakresie zastrzeżenia te odnosiły się do kwestii ustalenia wysokości zarobków ubezpieczonego jakie uzyskiwał on w 1977r., który to okres obecnie nie jest przedmiotem wyrokowania. Jednocześnie nie zasługiwał na uwzględnienie wniosek odwołującego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości w celu wyliczenia zarobków ubezpieczonego z lat 1972-1976 na podstawie zarobków z 1977r. (które są wpisane do książeczki ubezpieczeniowej). Zdaniem Sądu kolejny biegły miałby aktualnie do dyspozycji mniejszą dokumentację niż miał biegły sporządzający opinię w 2008r. bowiem Zakłady (...) nie posiada żadnych regulaminów premiowania obowiązujących w latach 1972-1977 oraz żadnej innej dokumentacji dotyczącej przyznawanych pracownikom dodatków do pensji. Ponadto akta osobowe, które zostały ponownie dołączone do akt sądowych nie są tymi samymi aktami , które były w posiadaniu biegłej przy sporządzaniu pierwszej opinii. W sprawie nie zostały też dołączone do akt żadne nowe dokumenty, które mogłyby skutkować korektą opinii biegłego z 2008r..

Dodatkowo wskazania wymaga, iż przy dokonywaniu ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy był z jednej strony związany wytycznymi Sądu Apelacyjnego w Warszawie, zaś z drugiej strony miał na uwadze, iż w zakresie dotyczącym niniejszej sprawy w dniu 30 kwietnia 2010r. wydany został w sprawie pod sygn. akt VII U 644/08 wyrok, który aktualnie jest prawomocny i jego zakres również wiąże tutejszy Sąd.

Przechodząc do dalszej oceny materiału dowodowego Sąd w niniejszej sprawie w części nie dał wiary zeznaniom odwołującego się W. J. co do okoliczności, iż w całym okresie zatrudnienia każdorazowo (tj. co miesiąc) otrzymywał on premię regulaminową w wysokości 20% wynagrodzenia zasadniczego oraz okoliczności, iż co 3 tydzień pracował w nocy i uzyskiwał z tego tytułu dodatkowe wynagrodzenie w wysokości 30% wynagrodzenia zasadniczego. Zdaniem Sądu tym twierdzeniom odwołującego przeczy chociażby to, iż w okresie od 1972-1976r. występowały przypadki, że ubezpieczony w niektórych miesiącach przebywał na zwolnieniach, co nie mogło pozostać bez wpływu na jego prawo do premii. Dodatkowo nie zachowały się jakiegokolwiek regulaminy premiowania obejmujące okres od 1972-1976r., na podstawie których możliwe byłoby nawet hipotetyczne określenie wysokości premii oraz sposobu jej przyznawania. Nie ma bowiem możliwości aby wyłącznie na podstawie zeznań ubezpieczonego określić jakie faktycznie były zasady premiowania. W ocenie Sądu nie ma też podstaw do uznania, że ubezpieczony w każdym miesiącu pracował w porze nocnej. Brak jest w tym zakresie dokumentacji, z której wynikałoby, iż pracownicy Zakładów (...) mieli rotacyjne zmiany lub ustalony ogólnie harmonogram pracy zakładający obligatoryjne zmiany nocne. Przy tym zarówno z zeznań świadków (złożonych w toku postępowania pod sygn. akt VII U 644/08), jak też ze zgromadzonego materiału dowodowego porównawczego (w postaci przeszeręgowań i zaświadczeń o wynagrodzeniach innych pracowników zatrudnionych w Zakładach tj. B. O. oraz W. L.) nie ma możliwości ustalenia wysokości zarobków oraz harmonogramu pracy jaki obowiązywał w Zakładach.

Sąd zważył, iż nie ma sporu co do tego, że obecnie znajdujący się w aktach sprawy materiał dowodowy jest niepełny, co jednak nie wynika z jakiegokolwiek zaniechania dowodowego strony odwołującej lub celowego nieprzekazania przez podmioty trzecie dokumentów żądanych przez Sąd. Z uwagi bowiem na okoliczność, iż podczas pożaru jaki miał miejsce w Zakładach (...) w sierpniu 1986r. zniszczeniu uległy dokumenty znajdujące się w archiwum zakładowym, w tym dokumenty płacowe sprzed 1984r. – i to z tej przyczyny niema obecnie możliwości do ustalenia w jakiej wysokości premie oraz dodatkowe wynagrodzenia za pracę otrzymywał ubezpieczony w latach 1972-1976. Również powoływani w toku sprawy świadkowie z uwagi na znaczący wpływ czasu od chwili ich zatrudnienia w Zakładach (niemal 40 lat) nie pamiętają obecnie istotnych kwestii związanych z obowiązującymi w tamtym czasie regulacjami pracowniczymi.

Zdaniem Sądu sprawa dojrzała do wydania orzeczenia w sprawie.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie W. J. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 24 maja 2006r., znak: (...)/10 w zakresie nierozstrzygniętym wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30 kwietnia 2010r., sygn. akt VII U 644/08 jest niezasadne i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy zwraca uwagę, że prawomocnym wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2010r. (sygn. akt VII U 644/08) (w oparciu o opinie biegłego sądowego) przesądzono, kwestię dotyczącą wysokości wynagrodzeń zasadniczych jakie ubezpieczony uzyskał w latach 1971-2004. Przy tym na gruncie tamtej sprawy rozstrzygnięto, iż wysokość wynagrodzeń ubezpieczonego w okresie od 1 stycznia 1977r. do 31 sierpnia 1977r. wynosiło 5780 zł miesięcznie, natomiast w okresie od 1 kwietnia 1971r. do 12 maja 1971r. było równe wynagrodzeniu minimalnemu. Określono zatem, że ubezpieczony:

- w 1971r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 21890 zł przy czym w okresie od 1 kwietnia 1971r. do 12 maja 1971r. wynagrodzenie było równe wynagrodzeniu minimalnemu;
- w 1972r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 25530 zł;

- w 1973r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 32204 zł;
- w 1974r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 35972 zł;
- w 1975r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 41613 zł;
- w 1976r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 42053 zł;
- w 1977r. od 1 stycznia 1977r. do 31 sierpnia 1977r. uzyskiwał wynagrodzenie w wysokości 5780 zł miesięcznie;
- w 1978r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 46131 zł;
- w 1979r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 44607 zł;
- w 1980r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 64038 zł;
- w 1981r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 72227 zł;
- w 1982r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 31500 zł;
- w 1983r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 35600 zł;
- w 1984r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 91200 zł;
- w 1985r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 120000 zł;
- w 1986r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 118800 zł;
- w 1987r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 252000 zł;
- w 1988r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 324000 zł;
- w 1989r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 861300 zł;
- w 1990r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 4615141 zł;
- w 1991r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 10949221 zł;
- w 1992r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 17732400 zł;
- w 1993r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 26194200 zł;
- w 1994r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 34467000 zł;
- w 1995r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 4395,36 zł;
- w 1996r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 5583,52 zł;
- w 1997r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 7181,68 zł;
- w 1998r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 8540,62 zł;
- w 1999r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 10812,26 zł;
- w 2000r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 13270,81 zł;
- w 2001r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 14499,25 zł;

- w 2002r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 15181,07 zł;
- w 2003r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 15682,20 zł;
- w 2004r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 16265,14 zł.

Niezależnie jednak od powyższego Sąd w sprawie pod sygn. akt VII 644/08 nie rozstrzygnął pozytywnie lub negatywnie o pozostałych roszczeniach, które związane były z możliwością doliczenia do wynagrodzeń uzyskiwanych przez wnioskodawcę w okresie jego zatrudnienia w Zakładach (...) tj. od 1972-1977r. stałych premii w wysokości 20% wynagrodzenia zasadniczego oraz dodatku za pracę na nocnej zmianie w wysokości 30% wynagrodzenia zasadniczego. Przy tym z uwagi na zakres wyroku z dnia 30 kwietnia 2010r. oraz okoliczność, iż okres od 1 stycznia 1977r. do 31 sierpnia 1977r. objęty został powagą rzeczy osądzonej (art.366 k.p.c.) w niniejszej sprawie ocenie podlegała jedynie możliwość zaliczenia dodatkowych składników wynagrodzenia do zarobków z okresu 1972-1976.

Przechodząc do meritum Sąd Okręgowy zważył, że: niektórzy ubezpieczeni ubiegający się o przeliczenie świadczeń mają problemy z dostarczeniem wymaganej dokumentacji (zaświadczenia z zakładu pracy potwierdzające wysokość osiągniętych zarobków) i w konsekwencji - wobec ograniczonej dopuszczalności zastosowania innych środków dowodowych w postępowaniu przed organem rentowym (np. zeznań świadków czy ogólnych wpisów w książeczce ubezpieczeniowej) – mogą nie nabyć prawa do świadczenia w należnej im wysokości.

Jak wynika z akt sprawy w dacie wydania przez organ rentowy decyzji możliwość dowodzenia była ograniczona Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm. – następnie Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe Dz. U. z 2011r., Nr 237, poz.1412). Stosownie do § 20 ust.1 środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość zarobku lub dochodu stanowiącego podstawę wymiaru emerytury lub renty są: dla pracowników - zaświadczenie zakładów pracy wystawione według wzoru ustalonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych albo legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca wpisy dotyczące okresów zatrudnienia i wysokości osiągniętych zarobków. Jak wynika natomiast z § 21 ust.1 Rozporządzenia - środkiem dowodowym, stwierdzającym okresy zatrudnienia, są pisemne zaświadczenia zakładów pracy, wydane na podstawie posiadanych dokumentów, oraz legitymacje ubezpieczeniowe, a także inne dowody z przebiegu ubezpieczenia.

Możliwość dowodzenia przez organem rentowym jest tym samym ściśle ograniczona przepisami Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.).

Sąd jest zdania, że zgodnie z utrwalonym i zachowującym dalszą aktualność stanowiskiem orzecznictwa (odnoszącym się bezpośrednio do obowiązującego w dacie wydania spornej decyzji Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń - Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) - w razie wszczęcia postępowania sądowego, toczącego się wskutek odwołania ubezpieczonego od odmownej decyzji organu rentowego dopuszczalne jest przeprowadzanie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo do świadczenia. W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodnione wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w treści Rozporządzenia w sprawie postępowania dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95). **W postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych obowiązują odstępstwa od ogólnych zasad dowodzenia podyktowane dążeniem do pełnego i wszechstronnego rozstrzygnięcia wszystkich kwestii spornych. W praktyce oznacza to, że w postępowaniu tym dopuszczalne jest wykazanie wszelkimi dowodami okoliczności, od których zależą uprawnienia do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, także wówczas, gdy z dokumentów wynika co innego** (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia

6 września 1995 roku, II URN 23/95). W trakcie postępowania dowodowego w sprawach z ubezpieczenia społecznego, mogą być przeprowadzane wszelkie dowody przewidziane przepisami kodeksu postępowania cywilnego, w tym także dowód z zeznań świadków, w celu udowodnienia wysokości uzyskiwanego wynagrodzenia (odmiennie niż w trakcie postępowania przed organem rentowym), ale wiarygodność i moc wszystkich dowodów jest oceniana przez Sąd według jego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 czerwca 2007 r., III AUa 482/07, Apel.-W-wa 2008/1/154).

Przy tym, Sąd Okręgowy zwraca uwagę na tezę Sądu Apelacyjnego w Krakowie (wyrażoną w wyroku z dnia 21 lutego 2013r., sygn. akt III AUa 387/12), zgodnie z którą – „O ile w postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia co do środków dowodowych potwierdzających okresy zatrudnienia i ich charakter określone w § 20 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1984 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasady wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 z późn. zm.), a pracownik ubiegający się o świadczenie z ubezpieczenia społecznego może w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń wszelkimi dowodami wykazywać okoliczności, od których zależą jego uprawnienia także ponad osnowę dokumentu. **Należy jednak mieć na uwadze, iż ustalenia w tym zakresie na podstawie dowodów innych niż świadectwa pracy, zaświadczenie pracodawcy o zatrudnieniu i wynagrodzeniu albo legitymacja ubezpieczeniowa, jako wyjątek od zasady opierania się na wyżej wskazanych dokumentach, musi wynikać z materiału dowodowego pozwalającego z wysokim stopniem prawdopodobieństwa graniczącym z pewnością, ustalić nie tylko fakt wykonywania danego zatrudnienia, ale także jego charakter i wszystkie okoliczności z tym związane.**

W ocenie Sądu Okręgowego powołane powyżej tezy, wyrażone w orzecznictwie, w sposób jednoznaczny wskazują na szerokie uprawnienia strony w zakresie dowodzenia faktycznej wysokości uzyskiwanych zarobków zarówno w postępowaniu administracyjnym, jak też w postępowaniu przed sądem powszechnym.

W niniejszej sprawie Sąd zważył, iż okoliczność zatrudnienia ubezpieczonego od dnia 15 marca 1972r. do dnia 31 sierpnia 1977r. w Zakładach (...) z siedzibą w W. nie była sporna pomiędzy stronami. Sporna była natomiast kwestia dotycząca wysokości faktycznie uzyskiwanych przez wnioskodawcę zarobków. Zaznaczenia wymaga, że o ile ustalenie wysokości płacy zasadniczej zostało przez Sąd dokonane w wyroku z dnia 30 kwietnia 2010r. o tyle ustalenia w niniejszej sprawie wymagała możliwość doliczenia do tych wynagrodzeń premii regulaminowych oraz dodatkowego wynagrodzenia za pracę w porze nocnej. Sąd Okręgowy po wnikliwej analizie materiału dowodowego oraz w oparciu o doświadczenie życiowe jest zdania, że ubezpieczony w toku całego swojego zatrudnienia w Zakładach (...) co do zasady był uprawniony do premii oraz zapewne uzyskiwał wynagrodzenie za pracę w porze nocnej - to jednak obecnie nie ma możliwości ustalenia w jakiej wysokości i za jakie okresy w poszczególnych latach należy mu doliczyć te dodatkowe składniki do wynagrodzeń. Sąd zwraca uwagę, iż niemal całość dokumentacji płacowej dotyczącej spornego okresu została utracona w związku z pożarem w archiwum Zakładów (...). Tym samym nie było możliwe uzyskanie pełnych tekstów regulaminów premiovania i wynagradzania w Zakładach, jak też nie było możliwości uzyskania informacji o przyznanych ubezpieczonemu premiach i rozkładzie czasu pracy - w tym pracy w nocy. Nie zachowała się bowiem jakakolwiek ewidencja czasu pracy. Ponadto dopuszczone przez Sąd dowody z materiału porównawczego w postaci zaświadczeń i wynagrodzeń innych pracowników zatrudnionych, jak odwołujący się, na stanowisku maszyny typograficznego (vide: zeznania świadka L. i O.) nie pozwoliły na ustalenie chociaż w przybliżonym zakresie wysokości premii, dodatków oraz innych składników wynagrodzenia, jakie mógł uzyskiwać wnioskodawca w spornym okresie. Nie było również podstaw do przyjęcia, jak żądał tego wnioskodawca (k.163), aby ustalić jego zarobki z lat 1972-1976 na podstawie zarobków z 1977r. wpisanych w książeczki ubezpieczeniowej. Po pierwsze wysokość wynagrodzeń jakie uzyskiwał ubezpieczony w lata 1972-1976 była inna niż ta jaką uzyskał w 1977r. z uwagi na zaszeregowanie do różnych grup, a po drugie nie jest znana liczba faktycznie przepracowanych przez odwołującego godzin (w okresie 1972-1976), w tym godzin przepracowanych w porze nocnej. Okoliczności te powodują, że obecnie nie można ustalić kiedy i w jakim wymiarze wnioskodawca przekraczał podstawowy czas pracy, kiedy pracował w nocy, jak też w których miesiącach wykonał pracę w ilości uprawiającej go do uzyskania premii regulaminowej. Sąd zważył też, że w okresie 1972-1976r. ubezpieczony wielokrotnie przebywał na zwolnieniach lekarskich (około 30 razy), która to okoliczność również ma

znaczący wpływ na ustalenie prawa do premii oraz na określenie czasu pracy na zmianie nocnej w poszczególnych miesiącach.

Uwzględniając powyższe niezależnie od niezawinionej przez odwołującego się przyczyny nieprzedstawienia przez niego stosownego zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (Druku Rp-7) nie ma obecnie jakichkolwiek podstaw do doliczenia ubezpieczonemu do wynagrodzeń za lata 1972-1976 dodatkowych składników wynagrodzenia.

Sąd zważył, że regułą postępowania cywilnego jest okoliczność, iż ciężar udowodnienia wysokości roszczenia - w realiach przedmiotowej sprawy uzyskanego wynagrodzenia - zgodnie z art. 6 KC - spoczywa na wnioskodawcy - jako osobie wywodzącej z tego faktu skutki prawne. Wspomniany wyżej art. 6 k.c. wyraża dwie ogólne reguły: pierwszą - generalnie wymagającą udowodnienia powołanego przez stronę faktu, powodującego powstanie określonych skutków prawnych, oraz drugą regułę, która sytuuje ciężar dowodu danego faktu po stronie osoby, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Pierwsza "zasada obowiązku udowodnienia powoływanego faktu" jest w istocie nieunikniona ze względów racjonalnych, ponieważ odmienna regulacja powodowałaby powstanie niedopuszczalnej łatwości wywodzenia skutków prawnych z prostego powołania się na fakt bez potrzeby jego udowodnienia. Natomiast druga stanowi "ogólną zasadę rozkładu ciężaru dowodu", od której wyjątki wskazywać mogą niektóre przepisy szczególne. Z pierwszej reguły, wyrażonej w art. 6 k.c., wynika, że samo przyznanie faktu przez drugą stronę ewentualnego sporu nie może stanowić wystarczającego dowodu istnienia danego faktu, który musi być zawsze ponadto potwierdzony całokształtem materiału dowodowego lub innymi poznanymi już okolicznościami. Wyrazem tego jest regulacja art. 229 k.p.c. wymagającego, aby przyznanie faktu przez drugą stronę nie budziło wątpliwości, co wymaga właśnie uwzględnienia innych okoliczności. Druga, wskazana w art. 6 k.c. "ogólna zasada rozkładu ciężaru dowodu", jest regułą w znaczeniu materialnym, wskazującą, kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, natomiast przepis art. 232 k.p.c. wskazuje, kto ponosi ciężar dowodu w znaczeniu formalnym: "kto powinien przedstawiać dowody" (tak trafnie w orz. SN z dnia 17 lutego 2006 r., V CSK 129/05, Lex nr 200947; oraz wyr. SN z dnia 8 marca 2010 r., II PK 260/09, OSNP 201 1, nr 17-18, poz. 226).

Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż przepis art. 6 k.c. wskazuje tylko podmiot zobowiązany do udowodnienia faktu, natomiast ocena, czy wywiązał się on w istocie z tego obowiązku, "nie należy już do materii objętej dyspozycją art. 6 k.c., a stanowi aspekt mieszczący się już w domenie przepisów procesowych" (tak orz. SN z dnia 8 listopada 2005 r., I CK 178/05, 1 .ex nr 220844). Ponadto, wskazać należy, iż w związku ze zmianami Kodeksu postępowania cywilnego wprowadzonymi Ustawą z dnia 1 marca 1996 r. (Dz. U. Nr 43, poz., 189), polegającymi między innymi na skreśleniu art. 3 § 2, zmianie treści art. 316 § 1, art. 6 i art. 232 KPC, także w postępowaniu przed Sądem Ubezpieczeń Społecznych obowiązuje zasada kontrydiktoryjności, zgodnie z którą strony są zobowiązane do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stając się dysponentem postępowania, a Sąd orzekający jest uwolniony od odpowiedzialności za rezultat postępowania dowodowego.

Zgodnie z wyżej wspomnianą zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (Por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 17 grudnia 1996 r., 1 CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76, z glosą A. Zielińskiego. Palestra 1998, nr 1-2, s. 204; wyrok SN z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 1 13; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 406/97, OSNAPiUS 1998, nr 21, poz. 643; wyrok SN z dnia 15 grudnia 1998 r., I CKN 944/97, Prok. i Pr. 1999, nr 11-12, poz. 38; wyrok SN z dnia 7 lipca 1999 r., II CKN 417/98, Prok. i Pr. 1999, nr 11-12, poz. 35; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 lipca 1997 r., I CKN 415/99, LEX nr 83805; wyrok SN z dnia 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNAPiUS 1999, nr 20, poz. 662; postanowienie SN z dnia 28 września 1999 r., II CKN 269/99, Prok. i Pr. 2000, nr 2, poz. 27; uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 października 2000 r., II UKN 33/00, OSNP 2002, nr 10, poz. 25 1.). Rozkład ciężaru dowodu ma istotne znaczenie w toku całego postępowania, a nie tylko w fazie wyrokowania; nie jest on uzależniony od pozycji, jaką strona zajmuje w procesie cywilnym (wyrok SN z dnia 3 października 1969 r., II PR 313/69, OSNC 1970, nr 9, poz. 147.).

Reasumując powyższe rozważania, w ocenie Sądu odwołujący się nie sprostął obowiązkowi określonymu w art. 6 k.c. oraz 232 k.p.c.. Wskazane bowiem przez odwołującego się dowody osobowe i dowody dokumentów nie

pozwoliły na zmianę zaskarżonej decyzji zgodnie z wnioskiem odwołującego się. Przy tym zdaniem Sądu, z uwagi na zniszczenie dokumentów, nie ma też skąd obecnie pozyskać nie tylko bezpośredniego materiału dowodowego, ale nawet pośredniego materiału porównawczego, na podstawie którego ustalenia te byłby możliwe.

Z tych właśnie przyczyn Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

wu